

Steenstrup: Jeg skal ligeledes tillade mig at foreslaa dette Lovforslag henvist til Lønningsudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Forandring i Lov om den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 11te Februar 1863.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 2223 fg.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Koch): Da jeg paa Forslagsstillernes Begne for nogen Tid siden havde den Ære at indbringe dette lille Lovforslag her i Thinget, tillod jeg mig i al Korthed at henvise til Lovforslagets tidligere Historie. Jeg skal derfor ikke nu idag atter komme tilbage dertil. Det vil jo være det høie Thing i frist Erindring, at et lignende eller væsentlig dermed stemmende Forslag to Gange har foreligget det høie Thing som vedtaget af Landstinget, men at det ikke er blevet behandlet færdigt her i Thinget. Naar jeg nu ved denne 1ste Behandling skal sige nogle Ord til Anbefaling af dette Forslag, maa det være mig tilladt at erindre det høie Thing om, hvorledes Stillingen i dette Dødblik er med Hensyn til Beskatningen i Kjøbstæderne. Den hviler som bekendt paa Loven af 11te Februar 1863, der bestemmer, at Kjøbstadsgrundene skulle opmaales, matriculeres, sættes i Darksorn, og at der derefter skal foregaa en Fordeleling af Skatten paa Formue og Leilighed og paa de faste Eiendomme, og at der som Basis for denne sidste Stat, altsaa for Skatten af de faste Eiendomme, skal vælges Gjennemsnittet af Liaaret fra 1853 til 1862. Det Gjennemsnitsbeløb, der efter dette Liaar altsaa vil komme til at hvile paa de faste Eiendomme i Kjøbstæderne, skal fordeles dels paa Grundene og dels paa Bygningerne, og det, som i denne Henseende bliver vedtaget af Byraadet eller Kommunalbestyrelsen og stadfæstes af Indenrigsministeren, er saaledes i Fremtiden gjældende Norm for de faste Eiendommers Beskatning i Kjøbstæderne. I § 15 af Loven af 1863 bestemmes derhos, at den saaledes stadfæstede Vedtaget 5 Aar efter dens Stadfæstelse skal underkastes en Revision og 'igjen senere revideres hvert tyvende Aar. Jeg kommer senere til kortelig at berøre Hensigten med denne Revision og skal derfor i dette Dødblik ikke udtale mig nærmere

om, hvad der kan opnaas igjennem den. Efterat Loven af 1863 var udkommen, sked man i de forskjellige Kjøbstæder til Matriculeringen, men Arbeidet var i det Hele forbundet med større praktiske Vanskeligheder, end man oprindelig, da Lovforslaget var under Behandling, havde tænkt sig. Det gik derfor langsomt med Matriculeringen og Vedtægternes Affattelse. Den 1ste Januar 1870 havde kun 9 Kjøbstæder faaet deres Vedtægter stadfæstede; i de næste fem Aar, altsaa til 1ste Januar 1875, havde endvidere 31 Kjøbstæder faaet deres Vedtægter stadfæstede, og efter 1875 have yderligere 19 Kjøbstæder faaet deres Vedtægter stadfæstede, men 10 Byer og Handelspladse staa endnu tilbage og have ikke kunnet tilendebringe det omfattende Arbeide, som i den Anledning er at foretage. Man har under Sagens tidligere Behandling her i Thinget rettet den Bebreidelse mod disse 10 Byer og Handelspladser, at de havde været sendrægtige med Udførselen af det ved Loven paalagte Arbeide. Jeg tror, at denne Bebreidelse er uretfærdig, og at den er begrundet i Mangel paa Kjendskab til de Forudsætninger, som nødvendig maa være tilstede, førend Matriculeringen kan gaa for sig, og jeg tillader mig endvidere at fremhæve, at det er Indenrigsministeriet, som har den overordnede Ledelse af hele Matriculeringen, og som har at tage Bestemmelse om, naar man i den enkelte By kan begynde Opmaalningen og de dertil sig sluttende Arbeider. Grunden, hvorfor de nævnte 10 Kjøbstæder og Handelspladser endnu ikke have kunnet naa til at fuldende Arbeidet — det vil iøvrigt om nogle faa Aar være tilendebragt, tror jeg, i alle Byer — ligger væsentlig deri, at der som en nødvendig Forudsætning for, at Loven kan komme til Udførselse, maa fastsættes en Grændse for den bebyggede By, og at man i Forbindelse dermed ofte har maattet foretage Regulering af Grændsen ligeoverfor det tilgrændsende Land, Arbeider, som, selv ved Hjælp af Loven af 1873 om Landdistrikters Indlemmelse i Kjøbstæderne, ere forbundne med overordentlig store Vanskeligheder og langsomme Forhandlinger. Medens Liden saaledes har løben hen fra 1863 til 1880, har det jo ikke kunnet være noget andet Medlem her ubekendt, at Udviklingen i Kjøbstæderne har taget et stort Opving, og — til min Beslagelse — navnlig i Retning af Forhøielse af Statterne. Det vil være tilstrækkeligt i denne Henseende efter det Materiale, der nu foreligger, at opløse det høie Thing om, at medens samtlige kommunale Skatter, som udstededes af Kjøbstæderne i Liaaret 1853—62, androge med et rundt Tal 1,400,000 Kr., vare de i Liaaret 1869—78 stegne til 2,630,000 Kr. Der var altsaa i dette Tidrum fremkommet en Forøgelse af de kommunale Byrder i Kjøbstæderne af omtrent 88 pCt. Det turde heraf være klart, at den Omstændighed, at disse 10 Byer, der staa tilbage, nu altsaa ved Bestemmelsen af de faste